

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. VI. In quo consistat peccatum originale, quod nascendo nobiscum
afferimus?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

peccato protoparentis nostri. Sed non comprehendebat, quid esse possit peccatum hoc originale, nec quâ ratione transeat à patre in filios? hinc propo-

suit nobis desuper plures quaestiones sat curiosus, quibus doctus & pius Ecclesiasticus plenè satisfecit, uti percipies.

ARGUMENTUM.

In quo consistat peccatum originale, quod nascendo nobiscum afferimus.

ARTICULUS VI.

Peccatum originale non est forma quaedam substantialis.

Dic ergò mihi, petiit hic homo, cujus naturæ sit hoc peccatum, quod nos non fecimus, sed quod factum in nobis comperimus, abs eo, quòd de ipso cogitaverimus unquam? estne forma substantialis, quæ penetret, vel quasi circumcingat nostram animam, ad deformandam ipsam, vel inducendum ipsi abominandam similitudinem diaboli, postquam Deus Creator noster nos efformaverat ad pulchritudinem similitudinis suæ divinæ, ut, cum antea fuerimus objectum amoris ipsius, jam objectum fiamus ipsius odii? non, respondit Ecclesiasticus, peccatum originale non est forma quædam substantialis, licet effectus sit deformitatis cujusdam realis, quæ plurimum immutet in anima nostra pulchritudinem similitudinis DEI; sed non est nisi defectus quidam, inordinatio & privatio, ac purum nihilum, cui involvimur, dum nascimur, pejus, quàm nihilum en-

tis, è quo Creator nos traxit, dum nasci nos fecit: ita, ut, dum pater meus cœlestis me trahit è nihilo, pater meus terrestris me immergat in aliud; & ab ipso instanti, quo esse incipio, incipiam esse nihil.

Et quid, reponit alter? estne ergò peccatum originale importuna hæc concupiscentia, naturalis hæc inclinatio ad peccatum, quam experimur in nobis ipsis, quæque semper constringit nos in certa quadam dispositione ita opposita DEO, ut nonnisi factâ nobis vi feramur ad bonum, dum tam facile nos rapi permittimus ad malum ab inclinatione? non, dicit Ecclesiasticus, peccatum originale non est ipsa concupiscentia: disi quidem potest, ipsam esse funestum quendam effectum, & deplorandam consequentiam; sed non ipsummet peccatum: & ratio hujus est evidens; siquidem peccatum originale tollitur à nobis per sacram Baptisma, cum tamen videamus

D

deamus

deamus etiam post Baptisma remanere in nobis concupiscentiam.

Quid igitur est peccatum originale? prosequitur alter. Estne morbus quidam animæ, quo infecta est, eò quòd pestilentem respiraverit aërem à maligno dæmone, eumque attraxerit ad se, dum audivit sibilum tentationis ipsius, seque seduci permisit, malens recipere in se spiritum dæmonis, quam conservare in se Spiritum DEI? estne infirmitas, quam ipsa contraxit, eò quòd comederit fructum, quem prohibitio DEI quasi infecerat venenò, annectendò illi mortem, ne extenderet forsan ad ipsum manus? non, respondet Ecclesiasticus. Quamvis enim verum sit, totam naturam infirmam mansisse ex peccato originali; illamque more eorum, qui deglutire virus, nonnisi languere & tendere ad mortem; unde & sanctus Augustinus primum hoc peccatum appellat, *morbidum quendam affectum carnis*: nihilominus hic morbus esse non potest peccatum originale duplici ex ratione. Prima est, quòd hic morbus permaneat in nobis, postquam peccatum originale amplius non est in anima nostra: secunda, eò quòd peccatum originale æqualiter contrahatur ab omnibus animabus, hic autem naturæ humanæ morbus valde videatur

inæqualis. Videmus enim hunc esse nimis quàm magnum in quibusdam personis, qui nati sunt cum affectibus tam malignis, & propensionibus tam depravatis, ut nonnisi ad malum inclinari videantur: & econtra videre est alios, quibus dotes naturales tam sunt eximiæ & inclinationes tam bonæ, ut in ipsis peccasse Adam non videatur. Quomodo possibile foret, ipsos tam inæqualiter esse infirmos, qui æqualiter essent rei peccati originalis? nisi quòd verum sit, eandem rem non esse peccatum & naturæ humanæ morbum ac infirmitatem.

Verum in quo ergò constituitur peccatum originale, interrogat hic homo jam tædiò affectus, inquirendò illud, nec inveniendo? an igitur consistit in privatione, justitiæ originalis? habet id enim quandam verisimilitudinem: verum namque est, quòd, nisi perdidissemus justitiam originalem in persona primi parentis nostri, haberemus ipsam adhuc hodiè, & omnes attulissemus ipsam nobiscum, nascendo è sinu matrum nostrarum; verum ergò est, quòd venire in mundum cum privatione hac justitiæ originalis sit illud, quod appellamus nasci in peccato originali. Verum autem non est, respondit Ecclesiasticus, peccatum originale esse privationem

Non est quidam morbus animæ.

S. Aug. in lib. de nupt. & concup. c. 13.

peccatum originale consistit in quodam privatione rectitudinis.

Peccatum originale consistit in privatione justitiæ originalis.

nem justitiæ originalis; sed solummodò id causa est funestæ hujus privationis: siquidem privatum esse gratiâ, non est peccatum, sed est pœna peccati: pœna hæc justa est, & DEus est, qui illam infligit; peccatum autem injustum est, & homo est, qui illud committit; & consequenter privatio justitiæ originalis non est propriè peccatum, sed supponit peccatum.

Dicendum igitur est tandem, in quo consistat hoc peccatum; verum est, id esse aliquam privationem; sed cujus rei est privatio? non consistit in privatione gratiæ, nec justitiæ originalis; sed in privatione rectitudinis, quæ debebat esse in voluntate primi hominis, qui pro eo, ut rectè ambularet in via obedientiæ, & sequeretur fideliter præceptum à Creatore suo sibi impositum de non manducando fructu prohibito, deflexit ab ea, & ex illo comedit contra divinam ipsius voluntatem: deviatio hæc ab hac rectitudine est ipsius peccatum; voluit is privare DEum gloriâ, quam ipsi debebat, & in instanti privavit eum DEus gratiâ, quam illi donaverat; quod idem est, ac si diceretur: Ipse peccavit, & DEus illum punivit. Et nos nascimur omnes eâdem percussi pœnâ, quia omnes nascimur ejusdem complices peccati. Primus ho-

mo solus est, qui commisit id actualiter; sed impressio illius permanlit in tota natura humana, sicut habitus manent in anima post actus jam præteritos. Et idèò divinus Areopagita ap. De Ecclief. Hier. o, 2, pellare id voluit, ingenitum dis-sentiendi habitum.

Hic Medicus, qui eximius erat Philosophus, instantiam quandam fecit nostro Ecclesiastico, quæ non parùm inservit ad declarationem veritatis. Quomodo, dicis, peccatum originale consistere in aliqua privatione? nonne omne peccatum consistit in aliqua oppositione, quæ contrariatur legi DEI? quando lex DEI positiva est & affirmativa, sicut exempli gratiâ primum præceptum: Diliges DEum ex toto corde tuo, concedo quidem, peccatum, quod contra hoc præceptum committitur, consistere in aliqua privatione: oppositum enim affirmativo est certissimè quid negativum, cum unum sit velut lumen, & alterum velut tenebræ. Sed quando lex DEI est negativa, sicut prohibitio, quam fecit primo nostro parenti, de non manducando fructu: *Ne comedas*, necesse est, peccatum, quod contra hoc præceptum commisit, esse quid positivum; sicut enim oppositum affirmativo est negativum, ita oppositum negativo est affirmativum. Cum ergo

An peccatum originale sit aliquid positivum vel negativum?

D 2

pecca-

peccatum originale consistit in quam privatione rectitudinis.

peccatum originale consistit in privatione rectitudinis.

peccatum Adami oppositum fuerit alicui legi negativæ, necessario sequitur, ipsum fuisse aliquid positivum & affirmativum. Quid inquis ad hoc?

Quare omnino peccatum sit negativum.

Dicam tibi, respondit Ecclesiasticus, legem DEI semper esse positivam & affirmativam, eò quòd divina sit voluntas, quæ ordinet & dirigat nostram. Nonne cernis, ipsam sæpius nobis manifestari verbis, quæ sunt negativa: *Non occides, non suraberis, non comedes ex fructu vetito*; quibuscunque enim exprimitur verbis, semper est voluntas positiva DEI, quæ nos dirigat, cuique nostram, ut justa sit, conformare debeamus: & quæcunque ratione voluntas nostra aberret ab illa, sive non faciendò bonum, quod præcipit, sive committendò malum, quod prohibet, privata manet rectitudine, quam habere debet, eò quòd conformis non sit legi DEI; & in hoc solo est, quod peccet. Et consequenter semper verum est, omne peccatum indifferenter consistere in privatione quadam rectitudinis, quam voluntas nostra habere deberet.

Sed quæ privatio rectitudinis est in voluntate mea, interpellat ipsum Medicus, ut reus haberi possim peccati Adæ? voluntas alterius est, quæ deflexit à lege DEI, & non mea: ipse solus ergo reus est peccati, & non ego:

nam ubi est privatio rectitudinis in mea voluntate? an aberrare illa potuit à recta via sua, annis plùs sexies millenìs, antequam inceperit ambulare? Hæteor, dicit Ecclesiasticus, hæc rationem humanam concitari, & non parùm offendi, si protervè inhærere velit cognitioni suæ naturali: sed necesse est, illam succumbere, ipsamque se humiliare sub auctoritate veritatis divinæ, quam fides revelat nobis; seque submittere ad credendum firmiter hoc religionis mysterium naturaliter nobis incomprehensibile. Omnes voluntates nostræ inclusæ erant in voluntate primi parentis nostri, nos omnes peccavimus in illo: *Omnes in Adam peccaverunt.*

Verissimum est, quòd, etsi nonnisi idem sit peccatum, quod commisit Adam; & cuius nos omnes rei habemur, magna tamen sit differentia inter ipsum & nos. Nam imprimis id fuit in ipso peccatum quoddam actuale, & præfens transgressio legis DEI; hoc non est in nobis nisi quasi contagio quædam ex malo ipsius, & transgressio quædam habitualis, relicta ab ipso nobis: *Ingenitus dissentendi habitus*. Secundò id fuit in ipso peccatum commissum à propria ipsius voluntate: hoc non est in nobis, nisi ut peccatum commissum à voluntate alterius; unde etiam

Res indifferens
quòd per peccatum
veritatem originem
eo, quòd immisit
lucrum. Adamo
contractum
obis,

Zaro est,
zaro non
quæ ma
nos pecc
originali

Dionys.
reop. loc.

Res differencia
quod per pesca-
verimus originale
eo, quod in illis
uerimus, Adamo, &
contractum à
obis,

etiam oritur, quòd voluntas al-
terius sufficiat nobis ad obtinen-
dam illius remissionem, quando
sacrum recipimus Baptisma ex
voluntate nostrorum parentum,
quin tamen nostra concurrat,
ubi primùm egressi sumus è sinu
matrum nostrarum. Tertio, in
primo nostro parente fuit pec-
catum illud velut venenatus
quidam fons, qui cunctis decur-
rens sæculis, seque omnibus ipsius
communicans filiis, inficiat to-
tam posteritatem in nobis: hoc
quidem est venenum, sed non-
nisi nostras inficiens personas,
non recipientibus id posteris no-
stris à nobis, sed à primo paren-
te, à quo id æquè bene accepi-
mus ac ipsi, abs eo, quòd lon-
ga ista sæculorum series,

quæ defluxit exindè, quo vixit
Adam in mundo, rumpere po-
tuerit vinculum, quod constrin-
git nos cum illo, aut obligatio-
nem bibendi ex calice iræ DEI,
quem præparavit nobis in per-
sona ipsius. Tandem dici po-
test, quòd peccatum illud in
persona primi hominis sit origo
& principium omnium peccato-
rum mundi; sed in nobis radix
non sit, nisi peccatorum nostro-
rum personalium: adhuc dici
potest, non esse ipsummet, quod
nos allicit, quòdque nos trahit
ad peccatum, sed quòd præstet
hoc potius concupiscentia, quam
reliquit in nobis post se. De-
claranda mihi adhuc restat præ-
cipua difficultas, quam inter cæ-
teras proposuisti.

ARGUMENTUM.

Quando, & quâ ratione infans contrahat peccatum originale.

ARTICULUS VII.

Caro est, &
caro non est,
quæ maculat
nos peccatò
originali.

AN caro est, quæ maculat a-
nimam? an anima est, quæ
maculat carnem labe peccati?
Neutrum: ex una parte non est
caro, quæ inficiat animam infan-
tis peccatò originali: hæc enim
capax peccati non est, antequam
animetur, cum nondùm adhuc
nisi mortua quædam sit terra:
verum tamen est, quòd, si ani-
ma nunquam tangeret carnem
Adami, nunquam macularetur

Adami peccatò; hæc namque
doctrina est sancti Concilii Tri-
dentini: *Reverà homines nisi ex se-
mine Adæ propagati nascerentur, non
nascerentur iniusti.* Si DEUS crea-
ret parvum quoddam corpus
humanum in sinu alicujus ma-
tris, illudque animaret anima
quadam rationali, nasceretur ex
illo iufans, qui infectus non esset
peccato originali: ut aliquis sit
peccator, necesse est, ut sit ex

D 3

carne

Dionys.
cep. loc